

kan eksportere; thi saaledes som det nu er, bliver den ved Naastof-Told og Beskyttelses-told dels tvungen til, dels hjulpen til at arbejde alt for dyrt, og saa kommer den trods alle mulige Konsulenter aldrig til at eksportere noget.

Derimod er der ganske vist en Tanke i dette Forslag, som jeg kunde ønske at se fremmet, og det er den, om man kunde begynde med nu at faa en Konsulent for det mindre Haandværk med Hensyn til Anvendelsen af alle de Kraftmaskiner, som kunde bringes omkring i de smaa Hjem, hvor der sidder en dygtig Haandværker og trænger til Assistance af Maskinkraften. Der tror jeg, der er Brug for en Konsulent, men heril skulde der først findes en Mand, og saa skulde man rigtig vide, hvilken Anvendelse der vilde blive for ham; thi det er ikke let at bringe Kraften omkring i de smaa Hjem, forinden man har Centralkraften. Jeg sigter her til elektriske Centralstationer, som Kommunerne burde anlægge, og som vi jo haabe at naa, Centralstationer for Vindkraftens Benyttelse. For Tiden har man jo ikke andet end Gasværkerne til smaa Gasmaskiner, men jeg vil indrømme, at her er der ubetinget en Virksomhed for en Konsulent for det mindre Haandværk, det, der skal kæmpe imod den store Industri. Men de Konsulenter, der er tænkt skulde udgaa fra denne Forening for Haandværk og Industri, tror jeg nærmest vilde komme til at udøve en Konsulentvirksomhed for Protectionismen og Udviklingen af den store Industri.

Buff: Jeg bliver nødt til at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den højærede Indenrigsministers Udtalelser angaaende disse Kreditforenings-Revisorer. Den ærede Minister brugte et meget stærkt Udtryk, han sagde, at han var blevet skuffet, og hvis Udvalgets Flertal fastholdt Nægtelsen af de 600 Kr., saa vilde han føle sig i høj Grad skuffet. Det er for at saa dette klart, at jeg ønsker at sige et Par Ord; for denne Udtalelse har gjort et saa stærkt Indtryk paa den ærede Ordfører for Flertallet, at han vilde love, at Sagen skulde blive taget under fornyet Overvejelse i Udvalget. Det kunne vi jo gøre, men jeg tror ikke for mit Bedkommende, at man kommer til noget andet Resultat. Naar den ærede Minister udtaler, at han er blevet skuffet, saa kan det i alt Fald ikke være Finansudvalget, som har skuffet ham; for den Sag har ikke været forhandlet tidligere i Finansudvalget før i Aar, og Finansudvalgets Flertal har indstillet til Tinget at bevilge en Sum, der var lige saa stor som den, der hidtil er givet til

Kreditforenings-Revisorer; altsaa det kan ikke være Finansudvalget, som har skuffet den ærede Minister. Og mig personlig kan det heller ikke være; det kunde man jo nemlig ogsaa tænke, fordi jeg har haft en hel Del med denne Lov at gøre, idet jeg skal minde det ærede Ting om at, da vi i sin Tid forhandlede Loven om Kreditforeninger, hvorved det vedtoges i Henhold til denne Lovs § 2, at Staten skulde lønne disse Revisorer — saa tillod vi os i det Udvalg — ligesom i alle andre Udvalg tænker jeg — da vi vare færdige med den foreløbige Betænkning, at sende denne til Ministeren; men den ærede Minister viste os den usøgte Opmærksomhed, ingen Møder at ville holde med Udvalget, saa at Udvalget ikke har haft et eneste Møde med Ministeren angaaende denne Sag. Betænkningen laa hos Ministeren fra Slutningen af Januar til Slutningen af Februar, og Ministeren lod ikke til at ville have Forhandling med Udvalget, inden den kom frem her i Salen. I den Samling blev Sagen saa ikke til noget, og i næste Samling havde vi den slet ikke i Udvalg. Jeg har intet Løfte eller Anthyndning givet, hverken privat eller i Udvalget, der kan berettiget Ministeren til at antage, at jeg for mit Bedkommende har skuffet ham, naar jeg fastholder og tilraader, at vi skulle bevilge den Sum, vi have bevilget hidtil. Derimod tror jeg, at vi vilde skuffe Husmændene i Sjælland, hvis vi fulgte Ministeren. Hvad skulde den Madding være, der skulde gøre, at Interessenterne i Husmandskreditforeningen skulde gaa ind paa en Ordning af deres Statutter, saa at der overhovedet kunde blive Tale om at bevilge disse Penge? Det var det, at Ministeren skulde i Fremtiden have Lov til at godkende Direktøren, og saa skulde Statskassen være villig til at lønne den ene af Revisorerne. Men hvis vi nu gaa over til at sætte den af Revisorerenes Vøn op, som Staten skal vælge, saa vil det jo sige, at vi i Tiden ogsaa tvinge Husmændene til at give mere til deres Revisor, og saa komme de for det første til at saa Staten til at godkende deres Direktør, og for det andet komme de om trent af med det samme i Løn til Revisoren. Dersom vi gaa ind paa den Ordning af Sagen, saa skuffe vi Husmændene i Sjælland og paa Sjælland, og det vil jeg ikke være med til. Jeg forstaar ikke den ærede Minister, jeg ved ikke, om han ad anden Vej, det kender jeg ikke noget til, har haft Samtaler og Aftaler om denne Sag, men at Finansudvalget ikke har skuffet ham, og at jeg for mit personlige Bedkommende ikke har skuffet ham, det tror jeg, at jeg tør sige.